

Sygn. akt V CNP 61/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie ze skargi J. M.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu

Okręgowego w J. z dnia 10 maja 2012 r.,

w sprawie z wniosku J. M.

przy uczestnictwie P. M. reprezentowanej przez kuratora M. K. i M. K.

o zezwolenie na dokonanie czynności przekraczającej zakres zwykłego zarządu majątkiem dziecka,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 maja 2014 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą wnioskodawcy J. M. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w J. z dnia 10 maja 2012 r. należy zważyć, co następuje.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto – gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 k.p.c. – że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi, wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem.

Skarga nie spełnia wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 4 i 5 k.p.c.

Uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy polega na przedstawieniu wyodrębnionego wyводу przekonującego, że szkoda została wyrządzona oraz określającego czas jej powstania, postać i związek przyczynowy z wydaniem wyroku niezgodnego z prawem (por.: postanowienie SN z dnia 31 stycznia 2006 r., sygn. akt IV CNP 38/05, OSNC z 2006 r., nr 7 – 8, poz. 141; postanowienie SN z dnia 22 listopada 2005 r., sygn. akt I CNP 19/05, nie publ.; postanowienie SN z dnia 23 września 2005 r., sygn. akt III CNP 5/05, nie publ.; postanowienie SN z dnia 11 sierpnia 2005 r., sygn. akt III CNP 4/05, OSNC z 2006 r., nr 1, poz. 16). Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, ten kreatywny wymóg skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia obliguje skarżącego do złożenia oświadczenia, że szkoda wystąpiła, jak również do wskazania jej rodzaju i rozmiaru, a ponadto do powołania lub przedstawienia dowodów lub innych środków uwiarygodniających jego twierdzenie. Przesłanka uprawdopodobnienia szkody, uregulowana w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., zostaje

spełniona, jeżeli skarżący powoła w skardze nie tylko wszystkie znane mu fakty, które wskazują na związek między zaskarżonym wyrokiem a doznanymi skutkami jego wydania stratami lub utraconymi korzyściami, ale ponadto powoła dowody lub co najmniej ich surogaty, które uczynią twierdzenie o wyrządzeniu szkody wiarygodnym (tak m.in.: postanowienie SN z dnia 25 lipca 2006 r., III CNP 40/06, nie publ.; postanowienie SN z dnia 23 marca 2006 r., IV CNP 23/06, teza opublikowana w Biuletynie SN z 2006 r., nr 6, s. 8). Tak rozumianego obowiązku skarżący nie spełnił. Nie przedstawił jakichkolwiek dowodów lub ich surogatów na okoliczność poniesienia wskazanej przez niego szkody, prezentując jedynie własne twierdzenia w tym zakresie. Mając na uwadze to, że składnikami tej szkody są koszty procesu (koszt opinii biegłego, koszty sądowe i koszty zastępstwa procesowego), należy zauważyć, iż koszty procesu, którymi strona została obciążona, nawet gdyby zostały one już uiszczone przed wniesieniem skargi, nie stanowią szkody w rozumieniu art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. (zob.: postanowienie SN z dnia 26 czerwca 2008 r., sygn. akt I CNP 47/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 23 sierpnia 2007 r., sygn. akt I BP 24/07, nie publ.; postanowienie SN z dnia 28 listopada 2006 r., III CNP 46/06 nie publ.; postanowienie SN z dnia 27 lipca 2006 r., sygn. akt II BP 11/06, OSNP z 2007 r., nr 15 – 16, nr 223).

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący powinien wykazać, że od zaskarżonego wyroku (postanowienia) nie przysługuje środek prawny, przy pomocy którego mogłoby nastąpić wzruszenie zaskarżonego orzeczenia (postanowienie SN z dnia 23 stycznia 2009 r., sygn. akt I CNP 108/08, nie publ.). Oznacza to obowiązek przeprowadzenia analizy przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogłyby odnieść skutku. Skarżący musi „wykazać”, a więc nie „wskazać”, „przytoczyć” czy „uwiarygodnić”, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Wykazanie w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe polega

na ujawnieniu i przedstawieniu tej okoliczności w sposób wyczerpujący i nie budzący wątpliwości oraz na dowiedzeniu jej istnienia i przekonującym uzasadnieniu (postanowienie SN z dnia 27 stycznia 2006 r., sygn. akt III CNP 23/05, OSNC z 2006 r., nr 7 – 8, poz. 140). Nie chodzi tylko o skargę kasacyjną, ale także o skargę o wznowienie postępowania oraz o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylenie orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności (zob. postanowienie SN z dnia 24 lipca 2008 r., sygn. akt I CNP 50/08, nie publ.). Skarżący uzasadniając to, że w niniejszej sprawie wzruszenie zaskarżonego postanowienia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe wykazał niedopuszczalność skargi kasacyjnej powołując się na przepis art. 519¹ § 2 k.p.c., ale nie przeprowadził dostatecznej analizy prawnej możliwości skorzystania z innych środków prawnych, podnosząc jedynie ogólnikowo, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia nie było i nie jest możliwe w drodze innych środków prawnych.

Należy również zauważyć, że na podstawie art. 424⁵ § 1 pkt 1 k.p.c. skarga powinna zawierać oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części. Skarżący wprawdzie oznaczył orzeczenie, które objął wniesioną skargą wraz z zakresem zaskarżenia, ale podał, że zaskarża postanowienie z dnia 26 kwietnia 2012 r., podczas gdy w tym dniu Sąd Okręgowy rozpoznał niniejszą sprawę, a orzeczenie wydał w dniu 10 maja 2012 r. Jednakże błąd ten, z uwagi na inne stwierdzenia pozwalające zidentyfikować zaskarżone orzeczenie, został uznany za oczywistą omyłkę pisarską.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.